

закріплено змагальність і диспозитивність кримінального процесу; звільнення від кримінальної відповідальності за nereабілітуючими підставами тільки за рішенням суду, закриття судом справи у разі відмови прокурора від обвинувачення тощо. Однак внесення змін і доповнень до Кримінально-процесуального кодексу України не забезпечувало повною мірою створення сучасного нормативного акта, який водночас ефективно виконував би завдання захисту прав і законних інтересів осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні, та забезпечував кримінальне переслідування злочинців. Ось чому одночасно із удосконаленням норм чинного кримінально-процесуального закону народними депутатами за участю науковців і практиків активно розроблялися проекти нового кримінального процесуального кодексу.

Наступними кроками з реформування кримінального процесуального законодавства України стало затвердження Указом Президента України від 8 квітня 2008 року № 311/2008 "Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 лютого 2008 року "Про хід реформування системи кримінальної юстиції та правоохоронних органів"" Концепції, у преамбулі якої було вказано, що докорінні зміни в соціально-політичних та інших умовах життя суспільства і держави на нинішньому етапі розвитку України та прийняття Конституції України створили передумови для реформування системи кримінальної юстиції в напрямі подальшої демократизації, гуманізації, посилення захисту прав і свобод людини відповідно до вимог міжнародних правових актів і зобов'язань нашої держави перед європейським та світовим співтовариством.

Метою Концепції реформування кримінальної юстиції України було визначено підвищення її ефективності для забезпечення прав і свобод людини, для чого вона мала будуватися на таких принципах, як верховенство права; гуманізація законодавства у сфері кримінальної юстиції; поєднання захисту прав особи і забезпечення публічних інтересів; невідворотність відповідальності та покарання за кримінально карані діяння; гарантування права на судовий захист; забезпечення рівності всіх перед законом та процесуальної рівності сторін у кримінальному провадженні; відповідність нормативних актів з питань функціонування кримінальної юстиції вимогам міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Концепція передбачила конкретні завдання щодо реформування кримінального судочинства, а саме: удосконалення кримінальних процесуальних норм і суміжного законодавства, в тому числі з урахуванням світового досвіду; реформування процедури досудового розслідування; реорганізацію системи органів досудового розслідування, функціональне відмежування їхньої діяльності від діяльності розвідувальних і контррозвідувальних органів; забезпечення ефективності кримінального судочинства; посилення захисту прав та інтересів потерпілих; гарантоване відшкодування завданої злочинцем шкоди.

На підставі вимог і основних положень Концепції було прискорено роботу над проектом нового кримінального процесуального законодавства України. Відтак, 13 квітня 2012 року Верховною Радою України прийнято Кримінальний процесуальний кодекс України (КПК України), який вступив у дію 20 листопада 2012 року. Цей Кодекс, виходячи із головного завдання кримінального судочинства - захисту прав, свобод та законних інтересів людини, встановив на відміну від Кримінально-процесуального кодексу 1990 р. нову систему засад, функцій, процедури, стадій, етапів, процесуальних інститутів у кримінальному провадженні.

Проблеми забезпечення міжнародної безпеки

Содоль М. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, доктор юридичних наук, професор - **Камінська Н.В.**

Питання про війну і мир є корінним у сучасних міжнародних відносинах. Проблема забезпечення міжнародної безпеки в широкому її розумінні — це проблема забезпечення миру й запобігання війні [1, с. 305]. Сучасне міжнародне право, що є правом миру, покликано служити цій меті.

Прагнення держав забезпечити стабільний мир на землі залежить насамперед від зовнішньої політики й безумовного виконання принципів і норм сучасного міжнародного права. Об'єктивна потреба їхнього співробітництва в питаннях забезпечення миру зумовила процес формування й функціонування нової галузі загального міжнародного права — права міжнародної безпеки.

Право міжнародної безпеки являє собою систему принципів і норм, що регулюють військово-політичні відносини держав і інших суб'єктів міжнародного права з метою запобігання застосуванню військової сили в міжнародних відносинах, обмеження й скорочення озброєнь [2, с. 431].

Міжнародна безпека розглядалася в теорії й практиці міжнародних відносин як відсутність безпосередньої військової загрози. Наявність міжнародної безпеки буде визначатися не відсутністю війн у майбутньому, а здатністю світового співтовариства в цілому передбачати й вчасно здійснювати назрілі зміни.

До проблем забезпечення безпеки можна підходити на основі теорій міжнародних режимів.

Участь тієї чи іншої держави в будь-якому міжнародному режимі безпеки визначається її власними інтересами, і насамперед інтересами забезпечення власної національної безпеки. Можна виділити три основні моделі режимів безпеки для будь-якого регіону сучасного світу: режим загальної безпеки, режим колективної безпеки, режим безпеки на основі співробітництва. Міжнародний режим загальної безпеки передбачає добровільну взаємну відмову від конфронтації.

Під колективною безпекою розуміється такий порядок міждержавного співробітництва, при якому будь-який акт агресії проти будь-якого з учасників подібної системи розцінюється як агресія проти всіх інших її учасників. Якщо в рамках системи колективної безпеки держави об'єднуються проти спільного агресора, то концепція безпеки на основі співробітництва спирається на принцип загальної участі, при якому на перше місце виступає не наявність формальних інститутів, а підтримка неформального діалогу.

Сьогодні перед світовим співтовариством стоять завдання запобігання поширення зброї масового знищення. В останнє десятиліття вона представляла найбільшу загрозу загальному миру й безпеці на глобальному рівні, у першу чергу мова йде саме про ядерну зброю. Одним з механізмів забезпечення ядерної безпеки є певний режим нерозповсюдження ядерної зброї. Даний міжнародний режим зафіксовано в Договорі про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯО) 1968 р.

Крім ядерної до зброї масового знищення відносять хімічну й бактеріологічну. Ці види зброї перебувають під повною заборонаю.

На рубежі ХХ й ХХІ ст. проблеми тероризму та протидії йому стали одними з найважливіших як для окремих держав, так і для світового співтовариства в цілому. За останні десятиліття для боротьби з тероризмом створена значна юридична база, яка має вигляді численних міжнародних конвенцій. У цих нормативних актах передбачено взаємні зобов'язання держав у протидії різним видам і формам терористичної діяльності.

Право міжнародної безпеки має одну особливість: його принципи під час регулювання міжнародних відносин тісно переплітаються з принципами та нормами решти галузей міжнародного права й, отже, утворюють вторинну структуру, що обслуговує, по суті, всю систему сучасного міжнародного права. Тобто право міжнародної безпеки є комплексною галуззю сучасного міжнародного права.

Реальності сучасного світу й інші чинники свідчать, з одного боку, про багатогранність і всеосяжний характер міжнародної безпеки, а з другого — про

нерозривний зв'язок безпеки кожної держави з безпекою всієї міжнародної спільноти, а також між безпекою та розвитком [3, с. 333—335].

Отже, можна зробити висновок про те, що питання безпеки здобувають новий вимір як на національному, так і на міжнародному рівні. Це досить важливо враховувати в теорії та практиці міжнародних відносин.

Список використаної літератури:

1. Международное право/ Отв. ред. Г.И. Тункин. - М.: Юрид. лит., 1982. - 566 с.
2. Международное право. Учебник для вузов. Отв. ред. Г.В. Игнатенком и О. И. Тиунов. — М.: Издательская группа НОРМА—ИНФРА-М, 1999. — 584 с.
3. Международное публичное право / Под ред. Бекяшева К.А. 4-е изд., перераб. и доп. -М.: ТК Велби, Проспект, 2005. - 784 с.

Адміністративна відповідальність за корупційні правопорушення

Стельмащук Т.О. - студентка навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: доцент кафедри загально-правових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, доцент - **Лазаренко Л.А.**

Подолання корупції в Україні є серйозною проблемою, загострення і нерозв'язання якої визначає міжнародне становище нашої держави та політичний імідж у світі. Важливу роль у протидії корупційним проявам відведено адміністративному законодавству. Про це свідчить спрямованість Закону України «Про засади запобігання та протидії корупції» на широке застосування адміністративної відповідальності за корупційні діяння.

Згідно із ст.1 зазначеного Закону корупційним правопорушенням вважається умисне діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 4 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність.

Адміністративна відповідальність за корупційні правопорушення передбачена главою 13-А КУпАП «Адміністративні корупційні правопорушення».

Зазначимо, що хоча адміністративно-юрисдикційна діяльність, в тому числі органів внутрішніх справ, щодо адміністративних корупційних правопорушень здійснюється за загальними правилами провадження у справах про адміністративні правопорушення, існують певні особливості адміністративної відповідальності за корупційні правопорушення.

У разі виявлення вчиненого корупційного правопорушення уповноважена особа складає протокол. У справах про вчинене адміністративне корупційне правопорушення протокол мають право складати:

- 1) уповноважені особи органів внутрішніх справ;
- 2) уповноважені особи органів Служби безпеки України;
- 3) уповноважені особи органів державної податкової служби;
- 4) уповноважені особи органів управління Військової служби правопорядку у Збройних Силах України (про корупційні правопорушення, вчинені військовослужбовцями, військовозобов'язаними та резервістами під час проходження зборів, а також працівниками Збройних Сил України під час виконання ними службових обов'язків);
- 5) прокурор або уповноважена ним особа з числа працівників прокуратури[1,с.114].

Помилки у боротьбі з корупційними правопорушеннями. Практика виявлення та розслідування зазначених деліктів свідчить, що правоохоронним органам бракує повноти нормативного регулювання, науково-методичного забезпечення, а заходи щодо вдосконалення законодавства з питань боротьби з корупцією мають фрагментарний